

kesforsikringslovgivningens Arbejdsgivere skal yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, vil ramme mange mindre Arbejdsgivere, hvis økonomiske Virksomhed ikke giver nogen Berettigelse til at afkræve dem Bidrag til denne Fond, siger Ministeren, at det er kun en Paastand, jeg fremsætter. Jeg tror imidlertid, at den højtærede Minister skal lede længe, inden han finder nogen, der vil levere en økonomisk Begrundelse af, at det, at en Bedrift afgiver en vis Risiko overfor Ulykkesforsikring, ogsaa indeholder Beviset for, at Bedriftens Organisationsform afstedkommer Arbejdsløshed, og at der derfor med Berettigelse kan afkræves den specielle Bidrag til Arbejdsløshedsfonden. Jeg tror ikke, at ret mange vil forsvare, at den Virksomhed, en lille Haandværker med en eller nogle faa Medhjælpere driver, er af en saadan Beskaffenhed, at den til Tider skaber Arbejdsløshed her i Landet, eller vil gøre en lignende Anskuelse gældende med Hensyn til smaa handlende eller vil gøre den Anskuelse gældende overfor den Familie, som har en Tjenestepige, at denne Familie ved at holde Tjenestepige er medvirkende til, at der bliver Arbejdsløshed her i Landet. Jeg tror, at paa det Punkt vil den højtærede Minister komme til at opgive sit Standpunkt. Det glædede mig overmaade meget at høre, at det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard helt og fuldt stillede sig paa mit Standpunkt, at man sagde set maatte begrunde denne Bidragspligt til Arbejdsløshedsfonden med Stordriftens økonomiske Virkninger i det moderne Samfund. Jeg vil samtidig sige, at jeg haaber, man indenfor Socialdemokratiet vil overvinde den Ængstelse, som der aabenbart findes overfor Tanken om, at Arbejdsgiverne skal give Bidrag paa det Omraade, her er Tale om. Jeg tror ikke, der er nogen Grund til at være ængstelig for, at Arbejdsgivernes Bidrag til Arbejdsløshedsordningen skal give Basis for Angreb paa Arbejdsløsheds-kassernes Selvstyre.

Den højtærede Minister takkede mig for min Tilslutning til Tanken om at sætte Nødhjælpsarbejder i Gang. Men den højtærede Minister fandt, at mine Udtalelser om, at disse Nødhjælpsarbejder forlængst burde have været organiseret, var daarligt anbragt, da det radikale Venstres Regering efter hans Mening ikke havde forstaaet at sætte tilstrækkelige Arbejder i Gang under den store Arbejdsløshed i 1918. Jeg finder nu, dette er et daarligt Argument fra Ministerens Side, at da der ikke skete tilstrækkeligt tidligere, nemlig

under det radikale Venstres Regering, skal vi heller ikke kunne forlange, at der sker tilstrækkeligt under denne Regering. Det maa ikke glemmes, at denne Regering er kommet til Roret for at ordne alting paa en langt bedre Maade, end det var ordnet under det radikale Venstres Styre. Den højtærede Minister sætter Maalet alt for lavt; jeg kan ikke tro, at Venstres tapre Mænd i denne Sal og udenfor denne Sal er tilfredse med et saadant Maal for Ministeren som at gøre det lige saa godt som det radikale Venstres Ministerium. Nej, den højtærede Minister maa stille højere. Men bortset fra dette Svaghedstegn hos saa stærk en Minister vil jeg gerne tage selve det Spørgsmaal op: Om da Ministeriet Zahle ikke satte Arbejder i Gang, som virksomhedsfuldt imødegik Arbejdsløsheden i 1918.

Først og fremmest maa man nu her erindre den Forskellighed, der er mellem den Arbejdsløshedsperiode, vi levede under i 1918, og den Arbejdsløshedsperiode, vi lever under nu. Arbejdsløsheden i 1918 var ikke en Arbejdsløshed, der var Følgen af en langvarig økonomisk Krise, som der skulde dømmes op imod. Vi maa i det hele taget erindre, at største Delen af Ministeriet Zahles Regeringstid var i den Henseende en overmaade lykkelig Tid, der var kun yderst ringe Arbejdsløshed. Den Arbejdsløshed, som kom i Slutningen af 1917 og Begyndelsen af 1918, var en Arbejdsløshed, som i det store og hele skyldtes rent tekniske Forhold, skyldtes det, at Afspærringen var gennemført, og at der som Følge deraf ikke kunde komme tilstrækkelige Raastoffer her til Landet. Derfor var der den Gang visse Vanskeligheder ved at sætte Arbejder i Gang, Vanskeligheder, som ikke kunde overvindes, og som aldeles ikke kan sammenlignes med de Tilstande, hvorunder vi nu lever. Naar vi tænker tilbage paa den Arbejdsløshed, der var i 1918; ser vi, hvordan store Grupper af Arbejderbefolkningen simpelt hen ikke kunde sættes i Arbejde, fordi der manglede Tilførsler. Tag Bagerne! De kunde ikke sættes i Arbejde paa Grund af Brødrationeringen. Bryggeriarbejderne kunde ikke faa Arbejde paa Grund af, at Tilførsel af fremmed Korn var umuliggjort. Slagteriarbejderne kunde ikke faa Arbejde, fordi der var Standsning i Svineproduktionen. Tobaksarbejderne kunde ikke faa Arbejde paa Grund af, at deres Raastoftilførsler var standset. Tekstilarbejderne kunde ikke af tilsvarende Grund. Skrædderne